II. ജീവത്സാഹിത്യം.

(പ്രൊഫസ്സർ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. എ.)

സ്വാഭാവികമായ അഭ്യന്തരപ്രചോദനത്തിന്റെയും വിദേശസാഹിത്യപ്രസക്തിയുടേയും ഫലമായി മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അടുത്തകാലത്ത് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനവിശേഷമാണ് ജീവത്സാഹിത്യം. അനേകശതവർഷങ്ങളായി പുരാണകഥകളേയും പൗരാണികസങ്കേതങ്ങളേയും ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്തവിധം ചർവ്വിതചർവ്വണം ചെയ്തുകാണുകയാൽ മനസ്സുമടുത്തവരും, തോന്നിയതു പറയുന്നതിൽ കൂസലില്ലാത്തവരുമായ ഏതാനും ചില ഉൽപതിഷ്ണുക്കളാണ് ജീവത്സാഹിത്യനാടകത്തിന്റെ സൂത്രധാരന്മാരായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. മലയാളകവികൾ ഇന്നും സംസ്കൃതത്തിലെ പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെട്ടു കിടക്കുകയാണെന്നും, തന്മൂലം ചുററുപാടുമുള്ള യഥാർത്ഥലോകത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു കവിസൃഷ്ടമായ സങ്കല്പലോകത്തിൽ വിഹരിക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്തുവരുന്നതെന്നും, സമകാലികമായ ജീവിതഗതിയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അവർ തങ്ങളുടെ പ്രതിഭയെ വിനിയോഗിക്കാതെ മനോധർമ്മസംഹാരിയായ മാമൂൽഭ്രമത്തിനു വിധേയരായി അധഃപതിച്ചുപോകുന്നു എന്നും മററുമാണ് ഇന്നു നാം കേൾക്കുന്ന ഒരാക്ഷേപം. ഇതു കേവലം പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചുതന്നെ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതായ ഒന്നാണെന്നു സ്വല്പം ആലോചിച്ചാലറിയാറാകും. ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ, ജീവിതസന്താനവും ജീവിതസംബദ്ധവുമായ സാഹിത്യത്തിലും ഒരു സമ്പ്രദായം അനുസ്യൂതമായി കുറേക്കാലം പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സ്വയമേവ ഒരു പ്രത്യാഘാതം (തിരിച്ചടി) ഉണ്ടാവുക എന്നതു പരിണാമക്രമത്തിൽ അനിവാര്യമാകുന്നു. രാമായണവും, മഹാഭാരതവും, കാളിദാസൻ ഭവഭൂതി മാഘൻ ശ്രീഹർഷൻ മുതലായവരുടെ കൃതികളും, സംസ്കൃതകവികളുടെ സാമാന്യസമ്പ്രദായങ്ങളും സങ്കേതങ്ങളും, സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും മററുമെല്ലാം മലയാളസാഹിത്യത്തെ "കുതിരകയറി"ത്തുടങ്ങിയിട്ടു നാളേറെയായിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ആവേശം കൊണ്ടു മതിമറന്ന നമ്മുടെ കേരളീയകവികൾ അവരുടെ കണ്ണിനുമുമ്പിൽ കിടക്കുന്ന വാസ്തവലോകത്തെ കാണുന്നതേയില്ല; അവരുടെ ദൃഷ്ടി എപ്പോഴും പഴയതിലേയ്ക്കാണ് തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അവർ "പിൻനോക്കി"കളാണ്. ഇങ്ങനെയായാൽ പോരാ, മലയാളകവികൾ ഇനിയെങ്കിലും "മുൻനോക്കി"കളായിത്തീരുവാൻ ശ്രമിക്കണം. നമുക്കിനിയുണ്ടാകേണ്ടതു്

"മുൻനോക്കിസ്സാഹിത്യ"മാണ്. ഏതുസാഹിത്യത്തിലേയും പ്രതിഭാശാലികളായ ആദികവികൾ അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ലോകം അവരുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതുതന്നെയാണ്; അഥവാ അതിൽ കുറച്ചു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതായിരിക്കാം. എങ്ങനെയായാലും ആ ലോകം അവരുടെകാലത്തു സജീവമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആയിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമത്രെ. എന്നാൽ അനന്തരകാലങ്ങളിലെ കവികൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് അവരവരുടെ കാലങ്ങളിലുള്ള സജീവലോകത്തെക്കുറിച്ചെഴുതുന്നതിൽ വിമുഖരായിത്തീർന്നതു്? സാഹിത്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമെന്ന നിലയിൽ അനുവാചകന്മാരെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുന്നതിനും വിജ്ഞന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുമുള്ള ശക്തി പഴയ കാലങ്ങൾക്കുമാത്രമാണുള്ളതെന്നു് ഒരിക്കലും പറയാവുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ച്, ജീവിതായോധനത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞോടിപ്പോകാതെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടു യഥോചിതം ഇണങ്ങിയും പിണങ്ങിയും പെരുമാറുന്നവർക്ക്, സമകാലികമായ ലോകഗതിയിലല്ലയോ അധികം താൽപര്യമുണ്ടായിരിക്കുക? സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുവാൻ വേണ്ടുന്ന വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവും അതിനു ധാരാളമുണ്ടുതാനും. ഇതിനൊക്കെ പുറമെ, അവനവന്റെ അടുത്ത ചുററുപാടുകളെ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചതിനു ശേഷമല്ലയോ കാലദേശവിഷയങ്ങളിൽ വിദൂരസ്ഥങ്ങളായവയെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ നോക്കേണ്ടതു്? ഇങ്ങനെ എന്തുകൊണ്ടു നോക്കിയാലും കവികൾ സമകാലികമായ ലോകത്തിലേയ്ക്കു തങ്ങളുടെ പ്രതിഭയാകുന്ന "സൂക്ഷ്മദർശിനി" (ഭൂതക്കണ്ണാടി-Microscope) തിരിക്കേണ്ടതു സ്പൃഹണീയംതന്നെയാകുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ ഒരു കേരളീയസാഹിത്യത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ മലയാളകവികൾക്കു സാധിക്കയുള്ളു. മഹാകാവ്യങ്ങളോ, കാവ്യങ്ങളോ, നോവലുകളോ ചെറുകഥകളോ, ഉപന്യാസങ്ങളോ എന്തുതന്നെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, അവയിലെ രംഗം ഇന്നത്തെ കേരളമായിരിക്കണം എന്നൊരു ദൃഢവ്രതത്തോടുകൂടി അനേകം സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇന്നു സധൈര്യം മുന്നോട്ടിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പാവങ്ങളുടെ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളെ സാനുകമ്പം വിശദമാക്കുന്നു.

അതും പോരാ, പഴയ തോതിൽ ധനവാന്മാർക്കും സുഖലോലുപന്മാർക്കും രുചിക്കാത്ത ഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം വിട്ടുകളഞ്ഞും, ഒരു പ്രത്യേകതരം ശൃംഗാരത്തിനോ വീരത്തിനോമാത്രം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചും നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന സാഹിത്യമല്ലാ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. കരുണത്തിനു കൂടുതൽ പ്രതിഷ്ഠ നല്കുകയും ബീഭത്സം യഥാർത്ഥജീവിത

ത്തിൽ കാണുന്നതനുസരിച്ചുതന്നെ സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തുകയും ചെയ്യുവാൻ മടിക്കരുത്. ഇന്നത്തെ തലതിരിഞ്ഞ പരിഷ്കാരത്തിൻെറ ഫലമായി അതിദാരുണമായ ദാരിദ്ര്യവും അതോടുകൂടിയുള്ള അസംഖ്യം ക്ലേശങ്ങളും ബലവാന്മാരുടെ ഹൃദയരഹിതങ്ങളായ മർദ്ദനങ്ങളും "ചൂഷണങ്ങളും" സഹിച്ചു വലയുന്ന ദുർഗ്ഗജനസഞ്ചയത്തിൻെറ നിത്യജീവിതത്തെ, കാണുന്നപടിതന്നെ, സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തണം. ആ വഴിക്ക് അവരുടെ ദുരിതസഹസ്രങ്ങൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാമോ എന്നു നോക്കണം. ലോകത്തിലെ അരിഷ്ടക്കുഴികളിലേയ്ക്കു വായനക്കാരുടെ കണ്ണുകളെ തുറപ്പിക്കണം. കൃഷിക്കാർ, തൊഴിലാളികൾ, കൂലിവേലക്കാർ, അധഃകൃതർ, ദുരാചാരരാക്ഷസാഭിഭൂതർ, ശക്തിയേറിയവരാൽ സ്വാർത്ഥദേവതയ്ക്കു ബലികഴിക്കപ്പെടുന്നവർ—എന്നുവേണ്ടാ, നാനാപ്രകാരേണ ജീവിതവിഷകൃമികളായി ചത്തു ചാകാതെ നാൾകഴിക്കുന്നവർ—എന്നീ കൃപാവിഷയങ്ങളായ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ കഥ മുഴുവൻ വിശദമാക്കി (എത്ര ജുഗുപ്സാവഹമോ, ഭയാനകമോ ആയാലും വേണ്ടതില്ല) സസൂക്ഷ്മം വിവരിച്ചെഴുതപ്പെടുന്ന സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇന്നു സജീവങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടേണ്ടതു്.

പരിഹാരമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം.

അതിനുംപുറമെ, താൽകാലികങ്ങളായ തീവ്രപ്രശ്നങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചാൽമാത്രം പോരാ, അവയ്ക്കു തൃപ്തികരങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച്, സൃഷ്ടിപരങ്ങളായ നിർദ്ദേശങ്ങളെ നല്കുവാൻകൂടി ശ്രമിക്കേണ്ടതും സാഹിത്യകാരൻെറ കർത്തവ്യമത്രെ.

വ്യക്തിയേക്കാൾ വർഗ്ഗത്തിനു പ്രാധാന്യം.

ജീവത്സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നായകസ്ഥാനത്തു വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നതു വ്യക്തിയേക്കാളധികം ജാതിയാണ്; എന്നുവെച്ചാൽ ഒരാളേക്കാളധികം അയാളുൾപ്പെടുന്ന വർഗ്ഗമാണ്. ക്രൂരയായ പ്രകൃതിജനനിയുടെ "ചിററമ്മനയം"കൊണ്ടു ക്ലേശിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളാണല്ലൊ ജീവത്സാഹിത്യകാരൻെറ അനുകമ്പാപൂർണ്ണമായ അഭിവീക്ഷണത്തിനു ലക്ഷ്യീഭവിക്കുന്നതു്. നായകസ്ഥാനത്തു് ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയെ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകണ്ടാൽത്തന്നെയും, ആ വ്യക്തി ഒരു ജനവിഭാഗത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതായിട്ടു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ജീവിതസാഗരത്തിൻെറ ഉപരിഭാഗത്തു വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന മഹാസത്വങ്ങൾക്കല്ലാ, അതിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്ന നാനാതരം ജന്തുസംഘാതത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതെന്നു താൽപര്യം.

ഇങ്ങനെ ഒരു വിശിഷ്ടാർത്ഥത്തോടുകൂടിയാണ് "ജീവത്സാഹിത്യ" പദം ഇന്നു പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. അതിനാൽ ഇതിനുമുമ്പുള്ള സാഹിത്യത്തിനൊന്നും ജീവനില്ലേ എന്ന പൂർവ്വപക്ഷത്തിനു പ്രസക്തിയില്ലെന്നു് ഇനി എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

സ്ത്രീയുടെ ചരിത്രത്തോടു സാദൃശ്യം.

ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വന്നുകൂടുന്നതെന്താണ്?

സ്ഥാനം, മാനം, ധനം, സുഖം, വൈദഗ്ദ്ധ്യം എന്നിവയാൽ അനുഗൃഹീതരായിട്ടുള്ള ഏതാനും ചില ഭാഗ്യവാന്മാരെമാത്രം രസിപ്പിക്കുവാനായിട്ടുള്ളതല്ല സാഹിത്യം. യഥാർത്ഥജീവിതത്തിലെ കയ്പുള്ള ഭാഗം മുഴുവൻ തള്ളിക്കളഞ്ഞു്, കേവലം മധുരമായ ഭാഗംമാത്രം കടഞ്ഞെടുത്തു അത്തരക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയല്ലാ സാഹിത്യത്തിന്റെ ധർമ്മം. വാസ്തവലോകത്തിലെ അസമതകളിലേയ്ക്കും കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളിലേയ്ക്കും ഇറങ്ങിവന്നു് അവയുടെ പരിഹാരത്തിനുള്ള പോംവഴികൾ നിർദ്ദേശിച്ചു പാവങ്ങളെ സഹായിക്കുകയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ കർത്തവ്യം. യഥാർത്ഥത്തിൽ നിന്നുയർന്നു നില്ക്കുകയല്ലാ, അതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദർശം.

ഈ സംഗതികളിലെല്ലാം സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിനും ലോകത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ ചരിത്രത്തിനും തമ്മിൽ ഒരു സാമ്യം കാണാവുന്നതാണ്. സ്ത്രീകളെ ജീവിതത്തിലെ പനിനീർപ്പൂക്കളോ മധുരപലഹാരങ്ങളോ കളിപ്പാട്ടങ്ങളോ മാത്രമായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന ഒരു പഴയ കാലമുണ്ടായിരുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യമല്ല അന്നു സ്ത്രീയിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. വാസ്തവലോകത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിച്ചു വിശ്രമിച്ചാനന്ദിപ്പാനുള്ള ഒരു സങ്കേതമായിരുന്നു അവർ. അതുപോയി, ഇപ്പോഴത്തെ സ്ത്രീകളുടെ നില എന്തായി? ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ പുരുഷനോടൊപ്പം തോളോടുതോളുരുമ്മിനിന്നുകൊണ്ടു് എവിടെയും പൊരുതുവാനല്ലെ സ്ത്രീകൾ ഇന്നു സന്നദ്ധകളായി ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്? സൗന്ദര്യം, സൗകുമാര്യം, ലാവണ്യം എന്നിവയുടെ നിദാനമായ സ്ത്രീ, യഥാർത്ഥജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞോടുകയല്ലാ, അവയോടു നേരിട്ടുനിന്നു പൊരുതി പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. കാവ്യാംഗനയും അതുപോലെതന്നെ, സൗന്ദര്യാദിമൂലഗുണങ്ങൾക്കു കോട്ടം തട്ടാത്തവിധത്തിൽ, അഗതികളുടെ ലോകത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിവന്നു വേല ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഥവാ,

സൗന്ദര്യാദിസ്ത്രീലക്ഷണങ്ങൾക്ക കോട്ടം തട്ടുന്നതായാൽക്കൂടി, സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ലോപം വരുത്താതിരിക്കയാണ് വേണ്ടതു്. സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനംതന്നെ ഒരു സൗന്ദര്യമല്ലയോ? എന്നിങ്ങനെയെല്ലാമാണ് ഇന്നത്തെ ജീവത്സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മതം.

ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിലെന്നപോലെതന്നെ സാഹിത്യലോകത്തിലും പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചുള്ള പരിണാമം അനുസ്യൂതമായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ചരിത്രത്തിന് എത്തിനോക്കുവാൻ കഴിയാത്ത പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ജൃംഭിച്ചിരുന്ന മഹാസത്വങ്ങളായ വന്യമൃഗങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ ശാർദ്ദൂലഗജസിംഹാദികൾ എത്രയോ ക്ഷുദ്രാകാരങ്ങളായ ജന്തുക്കൾ മാത്രമാകുന്നു. ഭാവിയിലെ മൃഗസംഘം ആകൃതിയിൽ ഇവയേക്കാളും ചെറുതാകയില്ലെന്ന് ആർ കണ്ടു? പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ വർണ്ണിച്ചുകാണുന്ന മഹാകായന്മാരും ബലിഷ്ഠന്മാരുമായ രാക്ഷസവാനരാദികളുടെ സ്ഥാനത്തു ഇന്നുകാണുന്ന ഗംഭീരന്മാർ, സ്വിഫ്ററിന്റെ Gulliver's Travels-ലെ ബ്രോബ്ഡിംഗ്നാഗ്നിവാസികളുടെ സമീപത്തു നില്ക്കുന്ന ലില്ലിപ്പുട്ടുനിവാസികളെപ്പോലെയല്ലയോ തോന്നുന്നതു്!

ഏകദേശം അതുപോലെയുള്ള ഒരു പരിണാമം തന്നെയാണ് സാഹിത്യത്തിലും വന്നുകൂടീട്ടുള്ളതു്. ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന ഇത്തരം പരിണാമം മനുഷ്യസൃഷ്ടി അനുസരിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണല്ലൊ. രാമായണം, മഹാഭാരതം, മാഘനൈഷധാദിമഹാകാവ്യങ്ങൾ, ഇവയുടെ അനുകരണങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലം പോയി. നമ്മുടെ പരിതഃസ്ഥിതികളും മനഃസ്ഥിതിയും മാറിയിരിക്കുന്നു. പഴയതിനു മഹത്വമില്ലെന്നാരും ശഠിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും, എപ്പോഴും, അതു് അത്യുൽകൃഷ്ടമായ അഭിനന്ദനത്തെ അർഹിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഈജിപ്റ്റിലെ പിറമിഡുകളും, ഇന്ത്യയിലെ താജ്മഹാളും ആശ്ചര്യജനകങ്ങൾതന്നെ. എന്നുവെച്ചു് ചെറിയ ആസ്പത്രികളും, പള്ളിക്കൂടങ്ങളും, സത്രങ്ങളും മററും വേണ്ടെന്നുവരുമോ? പ്രാചീനവീരയോദ്ധാക്കളുടെ വില്ലും വാളും വേലും മററു പടക്കോപ്പുകളും കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകളിൽ കണ്ടു നാം വിസ്മയാദരപരതന്ത്രരാകാറില്ലേ? എന്നുവെച്ചു്, ഇന്നത്തെ ആയോധനങ്ങൾക്കും അവ പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരാണ് നാം എന്നു വന്നുകൂട്ടുന്നുണ്ടോ? കാലത്തോടൊപ്പം മുന്നോട്ടുപായുന്നതായി മനുഷ്യലോകത്തിൽ ഒരു പദാർത്ഥവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സാഹിത്യോദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ.

ഇവിടെ ഒരു പൂർവ്വപക്ഷത്തിനു വഴിയുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. യുദ്ധോപകരണങ്ങളെ സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമില്ലേ? ആദ്യത്തേതു പ്രയോജനകലയിലും, രണ്ടാമത്തേതു് സുകുമാരകലയിലുമല്ലേ ഉൾപ്പെടുന്നതു്? ഒന്നിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം പ്രായോഗികമായ കാര്യസാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽ, മറേറതു കേവലം രസാത്മകമാണല്ലൊ. അസമാനധർമ്മങ്ങളായ അവയെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നതു് അനുചിതമല്ലെ? എന്നിങ്ങനെ ഒരുകൂട്ടർ വാദംതുടങ്ങിയേയ്ക്കാം. ഈ ഘട്ടത്തിൽവെച്ചാണ് സാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ രണ്ടുകക്ഷികളായി തിരിഞ്ഞു് രണ്ടു ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രയാണമാരംഭിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം കേവലം രസപ്രദാനമല്ല, ചില പ്രത്യേകകാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണംതന്നെയാണ് സാഹിത്യം, (Literature is merely a means to an end) എന്നിങ്ങനെ തുറന്നുപറയുന്നവർ അനേകംപേരുണ്ട്. (Progressive Literature) ജീവത്സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ മതം ഇതാണെന്നു് അവർതന്നെ ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. അവരോടു വിതണ്ഡാവാദം നടത്തുന്നതു് അനാവശ്യമാണ്. ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ ഭിന്നങ്ങളായ പ്രാപ്യസ്ഥാനങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെടുന്ന സാംയാത്രികന്മാരെപ്പോലെയാണ്. രണ്ടുകൂട്ടരും രണ്ടുവഴിക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ എന്നുവെയ്ക്കുകയായിരിക്കും ഉത്തമം.

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യലോകസഞ്ചാരികൾ വേർതിരിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടെ അവരുടെ പ്രതിഭയേ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ലോകത്തിനാകപ്പാടെ ഗുണമല്ലാതെ ദോഷമൊന്നും വരുവാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വൈവിധ്യമെന്നതു വളർച്ചയുടെ ലക്ഷണമാകുന്നു. ഈശ്വരസൃഷ്ടിയായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽത്തന്നെ കാലഗതിയനുസരിച്ചു് എത്രയെത്ര വ്യത്യാസങ്ങളാണ് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്! എന്നിട്ടാണോ പിന്നെ, മനുഷ്യസൃഷ്ടിയായ സാഹിത്യം പഴയമട്ടിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കണമെന്നു ശഠിക്കുന്നതു്! ഭൂപ്രകൃതിയിൽപോലും കുന്നു കുഴിയായിട്ടും, സ്ഥലം ജലമായിട്ടും, കാടു നാടായിട്ടും, ഇവയെല്ലാം ക്രമേണ നേരെ മറിച്ചും, എത്ര മാററങ്ങൾ അനുദിനം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെയാണോ സാഹിത്യസ്വഭാവംമാത്രം മാറിക്കൂടാ എന്നു മർക്കടമുഷ്ടി പിടിക്കുന്നതു്!

പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങൾ.

ലോകം മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതോടുകൂടി, അതിനെ നടത്തുന്ന ശക്തികളുടെ പ്രതിഫലനമോ പ്രകാശനമോ ആയ സാഹിത്യവും മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകതന്നെചെയ്യുന്നു. സജീവമായ ഏതു സാഹിത്യത്തിന്റെയും ഒരു ലക്ഷണമാണിതു്. ഈ തത്വമനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, ലോകത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിലും ഇന്നു കാണുന്ന ഒരു പ്രധാനസംഗതി പരമ്പരാഗതങ്ങളായ പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും സ്ഥാപനങ്ങളേയും പാടേ ധ്വംസിച്ചുകളയുവാനുള്ള വാശിയോടുകൂടിയ അത്യുഗ്രസംരംഭമാകുന്നു. ഇതും സജീവമായ സാഹിത്യഗതിയുടെ ഒരു സ്വാഭാവികാംശമായിട്ടാണു് നാം കണക്കാക്കേണ്ടതു്. പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളെങ്ങനെയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നൊന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക. ഇന്ദ്രനും, ഐരാവതവും, കല്പവൃക്ഷവും, കാമധേനുവും, അപ്സരസ്ത്രീകളും, ശശധരനും, ഹരിണാങ്കനും, കുമുദിനീവല്ലഭനും, കമലിനീകാന്തനും, കരരീകോകചാതകാദികളും മററും മററുമെല്ലാം പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ഏതാനും ചില കവികളുടെ ഭാവനാസന്താനങ്ങളല്ലെ? ആ കവികളുടെ പ്രതിഭാമുദ്രാങ്കിതങ്ങളായ സ്റ്റാമ്പുകളോ നാണ്യങ്ങളോ അല്ലേ അവ? പഴയ സ്റ്റാമ്പുകളും നാണ്യങ്ങളും ഏറെനാൾകഴിയുമ്പോൾ പുതിയവയ്ക്കു വഴികൊടുത്തു പ്രചാരലുപ്തങ്ങളാകാറില്ലേ? അനന്തരകാലങ്ങളിലെ പ്രതിഭാശാലികളായ കവികൾ എന്തുകൊണ്ടാണു് പുതിയ നാണ്യങ്ങളും സ്റ്റാമ്പുകളും സ്വമനോധർമ്മമുദ്രയോടുകൂടി പുറത്തിറക്കുവാൻനോക്കാത്തതു്? സാമഗ്രികളെല്ലാം ഏതുകാലത്തും പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടു്; മുദ്രമാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളു; അതൊട്ടില്ലായ്കയുമില്ല; ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രം!

അതുപോലെതന്നെ കാവ്യനാടകാദികളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും അനേകം പഴയ സങ്കേതങ്ങൾ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെന്നു സുവിദിതമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഏതുകാലത്തും അത്യാവശ്യങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കുന്ന മാമൂൽപ്രിയന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ അനുകമ്പാർഹന്മാർതന്നെയാണു്. കാവ്യശരീരത്തിന്റെ കാലാനുപാതികമായ വളർച്ചയിൽ പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചു് ഒട്ടേറെനാൾ ചെല്ലുമ്പോൾ, ചില പ്രത്യേകാവയവങ്ങൾക്കു കർമ്മലോപവും ശോഷണവും വന്നുകൂടുകയും, അവ മിക്കവാറും നിരുപയോഗങ്ങളായിത്തീരുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മൃതാംഗങ്ങളെ വീണ്ടും വീണ്ടുമെടുത്തു താലോലിച്ചുചോററുന്നതു കേവലം പൂർവ്വസങ്കേതഭ്രമംകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്തുകൊണ്ടാണു്?

പഴയ മഹാകാവ്യങ്ങൾ

എന്നുവെച്ച്, ഇന്നത്തെ ചില ജീവത്സാഹിത്യഭ്രമക്കാർ പണ്ടത്തെ മഹാകാവ്യങ്ങൾ അസംബന്ധമയങ്ങളാണെന്നുംമററും ജല്പിക്കുന്നതിനോടു യോജിക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. തലതിരിഞ്ഞ ഒരുവക പഴമഭ്രമമുണ്ടെങ്കിൽ, തലതിരിഞ്ഞ ഒരുവക പുതുമഭ്രമവുമുണ്ട്. രണ്ടിൻെറയും ഫലം ഏകദേശം തുല്യമാണുതാനും—രണ്ടും തത്ത്വഗ്രഹണത്തിന് ഒരുപോലെ ബാധകമാകുന്നു.

ഒരുദാഹരണംകൊണ്ട് ഇതു വെളിവാക്കാം. മഹാകാവ്യമെന്നതു വാസ്തവത്തിൽ ഒരു "മറജപ"സ്സദ്യയാണ്; അതിലില്ലാത്ത വിഭവങ്ങളില്ല; ഏതു രുചിവിശേഷക്കാർക്കും ആസ്വദിച്ചുസുഖിക്കുവാനുള്ള വക അതിലുണ്ട്. രുചിഭേദമനുസരിച്ചു വേണ്ടതെടുത്താസ്വദിച്ചു സുഖിക്കാം. ഒന്നുമാത്രം വേണം—ക്ഷമ. ഒന്നോരണ്ടോ നിമിഷംകൊണ്ടെല്ലാം വാരിയെടുത്തുള്ളിലാക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനുള്ള സൗകര്യം ഇവിടെയില്ല. സദാ തിടുക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന "പരിക്കമ്പാച്ചില്"കാരായ ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികൾക്കുള്ളതല്ലാ ഇതു്. "മാസ്മിൻ ഖലഃ ഖേലതു."

ലോകത്തിലെ മഹാകാവ്യങ്ങളെല്ലാം, ഇതുപോലെ, വിദ്വാന്മാർക്കോ വിദ്യാലോലുപന്മാർക്കോ, ക്ഷമയോടുകൂടി ധാരാളം സമയം നീക്കിവെച്ച്, സാവധാനം സ്വാദുനോക്കി "അയവിറത്തു" രസിക്കുവാനുള്ളവയാണ്. അതിനു സൌകര്യമില്ലാത്തവർ പ്രസ്ഥാനാന്തരങ്ങളെ ശരണീകരിക്കുകതന്നെവേണം.

സാഹിത്യധ്വംസകങ്ങളാണ് പരമ്പരാഗതങ്ങളായ പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളെല്ലാം എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. ജീവിതത്തിലെന്നപോലെതന്നെ സാഹിത്യത്തിലും പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങൾക്കൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്. പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ ആംഗ്ലേയർ അദ്വിതീയന്മാരാണ്. അവരുടെ സാമുദായികമര്യാദാപരിപാടിയിലെ ഒരു പ്രധാനചടങ്ങായ (Banquet) ഭോജനോത്സവത്തിൻെറ ക്രമമൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. വേഷവിധാനങ്ങൾ, പ്രവേശനിഷ്ക്രമണങ്ങൾ, ആസനവിനിവേശക്രമം, സംഭാഷണരീതി, എന്നുവേണ്ടാ ഭക്ഷ്യപേയാദികളുടെ വൈവിധ്യമൊഴിച്ചു മറെറല്ലാംതന്നെ, ഒരേകരുവിൽ വാർത്തെടുത്തതുപോലെ അത്ര സങ്കേതാനുസ്യൂതമായിരിക്കും. എങ്കിലും ആ സാമുദായികച്ചടങ്ങു സരസമല്ലെന്നവർ പറയുമോ? അതുപോലെ സാഹിത്യത്തിലും സങ്കേതാനുസരണംകൊണ്ടു സ്വാരസ്യം നശിച്ചുപോകണമെന്നില്ല. സ

ങ്കേതാനുസരണം കാവ്യപുഷ്ടിക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്, അല്ലാതെ കാവ്യനിമ്മാണം സങ്കേതപുഷ്ടിക്കുവേണ്ടിയുള്ളതല്ല, എന്ന തത്ത്വം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചു പ്രവത്തിച്ചാൽ ദോഷമെന്നും വരുവാനില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

വൃത്തം.

വേഷവിധാനത്തെപ്പററി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഓമ്മയിൽവനാതായ ഒരു സംഗതികൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു വൃത്തത്തെസംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. മലയാളകവികൾ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കവനംചെയ്യുന്നതു്, നമ്മുടെ രാജ്യക്കാർ ആംഗ്ലേയരുടെ ഉടുപ്പിട്ടു നടക്കുന്നതുപോലെ പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. അടുത്തകാലംവരെ പാശ്ചാത്യവസ്ത്രധാരണരീതിക്കു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രത്യേകമൊരു ഗാംഭീയ്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഔപചാരികസന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം പ്രാമാണികവേഷവിധാനവും അതനുസരിച്ചുതന്നെയായിരുന്നു. അതിൻെറ ഭാരവും ക്ലേശവും സ്വാതന്ത്ര്യഭഞ്ജകസ്വഭാവവുംമററും പലക്കും അനുഭവവേദ്യമായിരുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, സാങ്കേതികരീത്യാ അതിനോടൊരു പക്ഷപാതം സാമാന്യേന പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. നിത്യപരിചയംകൊണ്ടു പലക്കും അതു് അക്ലിഷ്ടമായിത്തോന്നിയിരുന്നു എന്ന വാസ്തവവും നാം വിസ്മരിച്ചുപോകരുതു്. ഈ വക്താവിനെപ്പോലെ പലക്കും ആയതു കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദവും സൗകയ്യകരവുമായിപ്പോലും തോന്നിയിരിക്കണം. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കേരളീയർ കവനം ചെയ്തിരുന്നതു് ഏകദേശം ഇങ്ങനെയൊക്കെത്തന്നെയാണ്. ഇയ്യിടെയായിട്ട് അതിനൊരു വലിയ മാററംവന്നിരിക്കുന്നു. വ്യക്തിയുടെ ആഭ്യന്തരമഹത്ത്വത്തെ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നതിനു പാശ്ചാത്യവേഷാഡംബരം ഒട്ടുംതന്നെ ആവശ്യമില്ലെന്നും, നേരെമറിച്ച്, പലപ്പോഴും അന്തസ്സാരശൂന്യതയെ ആവരണംചെയ്യുവാനാണ് അതു് ഉപകരിക്കുന്നതെന്നും മററുമൊരു ധാരണ പ്രചരിക്കുവാൻതുടങ്ങി. അതോടുകൂടി, ചേഷ്ടാസ്വാതന്ത്ര്യം, എളുപ്പം, ആദായം, ലാഘവം, സാരള്യം, ലാളിത്യം, ജനസാമാന്യപ്രാപ്യത എന്നീവക മെച്ചങ്ങൾ തികഞ്ഞ (National Dress) ദേശീയവസ്ത്രധാരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു പ്രാബല്യംകിട്ടി. ദ്രാവിഡവൃത്തപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ഇന്നത്തെ പ്രാചുയ്യം ഏകദേശം ഇതിനോടു സാമ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വാച്ഛന്ദ്യവും സ്വച്ഛതയും മാത്രാവൃത്തത്തിൽ ഛന്ദോവൃത്തത്തേക്കാൾ കൂടുമായിരിക്കാം; പക്ഷേ, ഒരു ദൗബ്ബല്യവും അതോടൊപ്പം കാണുന്നുണ്ട്. കൃതിയുടെ ആന്തരമായ ഗുണദോഷങ്ങളെ ഏററക്കുറച്ചിലോ മാററംമറിച്ചിലോകൂടാതെ അങ്ങനെതന്നെ പ്രകാശി

പ്പിക്കുവാൻ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളേക്കാളധികം കഴിവുള്ളതുകൊണ്ട്, വാസ്തവത്തിൽ മഹത്വം ഉള്ളിലുണ്ടെങ്കിൽമാത്രമേ, ദേശീയവസ്ത്രംധരിച്ചു നടക്കുന്ന വ്യക്തിയ്ക്കെന്നപോലെ, ദ്രാവിഡവൃത്തകവനത്തിനും ലോകസമക്ഷം ശോഭിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

ആകപ്പാടെ എന്തുകൊണ്ടുനോക്കിയാലും, ഇന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിധികൾ പണ്ടത്തേക്കാൾ ത്തുലോം വിസ്തൃതങ്ങളാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല, സാങ്കേതികാൎത്ഥത്തിലുള്ള പഴയ നിൎവ്വചനങ്ങൾ ഇനിമേൽ സാഹിത്യത്തിനു പൂൎണ്ണമായി യോജിക്കുമോ എന്നതന്നെ സംശയിതവ്യമാകുന്നു. കാലാന്തരോധേനയുള്ള വളൎച്ചയനുസരിച്ചു മേല്ക്കുമേൽ സങ്കലമായിത്തീൎന്നുകൊണ്ടാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതി. ലോകത്തിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയും വികാസവും ലോകപ്രതിബിംബമായ സാഹിത്യത്തിൽ നിഴലിച്ചുകാണാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ജീവിതത്തിനൊട്ടാകെ വിസ്താരവും വികാസവും വൎദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ വേരൂന്നിനില്ക്കുന്ന സാഹിത്യത്തിനും അതനുസരിച്ചുള്ള വൈപുല്യവും വ്യാപ്തിയും വൎദ്ധിക്കാതിരിക്കുമോ?

അതിനുംപുറമേ, കൃത്രിമങ്ങളോ യാന്ത്രികങ്ങളോ ആയ നിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു വാസനയുടെ സ്വച്ഛന്ദവ്യാപാരത്തെ തടയുവാൻ നോക്കുന്നതും വ്യൎത്ഥമാകുന്നു. ശരിയായ സാഹിതി "നിയതികൃതനിയമരഹിത" തന്നെയാണ്. കേവലം പരമ്പരാഗതമോ സാങ്കേതികമോ ആയ നിയമസംഹിതയേമാത്രം മുമ്പിലെടുത്തുവെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടവാസനാനുഗൃഹീതരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളെ അതിനോട് ഒത്തുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിമൎശകനെ, കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിലിരുന്ന് അതിൽ തന്റെ മുഖം ബിംബിച്ചുകാണുന്നതിനെമാത്രം സദാ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സുന്ദരവിഡ്ഢിയോടാണ് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തേണ്ടത്.

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യമണ്ഡലം വിവൃതമായി വികാസംപ്രാപിക്കുന്നതു സൎവ്വഥാ ആശാസ്യംതന്നെ. പക്ഷെ അതോടുകൂടി ഒരു സംഗതികൂടി ഓൎക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യമെന്നതു് ഒരു സുകുമാരകലയാണ്. അതനുസരിച്ച് അതിന്റെ ആകൃതിക്കു കലാപരമായ രാമണീയകം എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കണം. സ്ത്രീ ഏൎപ്പെടുന്ന കൎമ്മമണ്ഡലം എന്തുതന്നെയായാലും സ്ത്രീത്വം മുഴുവൻ കളഞ്ഞു കുളിക്കാതിരുന്നാൽ കൊള്ളാം എന്ന സാരം. എന്നുവെച്ച്, സൗന്ദൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി വളൎച്ചയേ തടയുകയുമരുത്. സംസ്കൃതാനുകരണംനിമിത്തം മലയാളത്തിൽ ഈ ദോഷം കുറച്ചൊക്കെ പററീട്ടുണ്ട്. കവിതയുടെ ആകാരഭംഗിയിൽ മതിമയങ്ങി

വിസ്താരത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കാത്തവരായി അനേകം കാവ്യകാരന്മാർ മലയാളത്തിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ തലമുറവരെ സർവ്വോൽകർഷേണ വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇന്നിതാ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നൊരു തിരിച്ചടി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ ഫലങ്ങളിലൊന്നാണ് "ജീവത്സാഹിത്യസംരംഭം." സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം വിസ്തൃതവും പൊതുജനഭരണവിധേയവും ആക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള ഇന്നത്തെ യുവലോകപരിശ്രമം സർവ്വഥാ ശ്ലാഘ്യമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ്. അതോടുകൂടി എന്നെന്നേയ്ക്കും മനോഹരമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതിന് വേണ്ടുന്ന കലാകൗശലംകൂടി സമ്പാദിക്കുവാനും ഉത്സാഹശാലികളായ ജീവത്സാഹിത്യകാരന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതായാലും ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൻെറ ഗതിയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടുംതന്നെ നിരാശപ്പെടുവാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച്, ഇന്നുകാണുന്ന അസംതൃപ്തിയും അക്ഷമയും പ്രസരിപ്പും പ്രക്ഷോഭവും, വിപ്ലവംതന്നെയും, ഭാവിശ്രേയഃപിശുനമായ ചൈതന്യലക്ഷണങ്ങളായിക്കണക്കാക്കി നമുക്കു സ്വയം അഭിമാനിക്കുകയും അനുമോദിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. "രസം"വറ്റി വരണ്ടുകിടക്കുന്ന പല്വലത്തിൽ വർഷാരംഭസമയത്തുണ്ടാകുന്ന കലക്കം ഏതുപോലെയോ, അതുപോലെമാത്രമേ, ഇന്നുകാണുന്ന പ്രക്ഷോഭത്തെ നാം കരുതേണ്ടതുള്ളൂ. വിദേശീയസാഹിത്യസംസ്കാരവർഷാപാതത്താൽ മലയാളസാഹിത്യപല്വലം രസപൂർണ്ണമായിത്തീരുന്ന ഒരു ഘട്ടംതന്നെയാണിത്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് നമുക്കു കല്പിതത്തേക്കാളധികം പ്രത്യാശയ്ക്കുതന്നെയാണ് വഴിയുള്ളത്.

III. ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം.

(മോൺസിഞ്ഞോർ ജെ. പാലാക്കാരൻ എം. എ.)

പൂർവ്വസ്മരണ.

പഴയ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായ കോട്ടയം പട്ടണത്തിലാണല്ലോ ഇക്കുറി പരിഷത്തിൻെറ വാർഷികമഹോത്സവം നടക്കുന്നത്. ഇത് ആ സഭയേയും അതിൻെറ ചരിത്രത്തേയും സംബന്ധിച്ച പല സ്മരണകളും നമ്മിൽ ഉദിപ്പിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രേരകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ സാഹിത്യാഭിരുചിക്ക് അനല്പവും അഭൂതപൂർവ്വവുമായ ഒരുണർച്ചയുണ്ടാകുന്നതിനും അനവധി